

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Stakkels Louis!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 153. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011519307536/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

Stakkels Louis!

Hvor var det vel vor *Louis* slap i sin Fortælling? Rigtig! det var ved Brylluppet i Fængslet. – Han indføres atter talende:

„Taffelet var ophævet. Min Fader, Præsten og vi to Ægtefolk trak os tilbage fra Selskabet, og tilbragte i vort Værelse det Øvrige af Dagen. De vil maaskee neppe troe det; men jeg forsikrer Dem; endskjøndt det dræbende Staal hang i et Haar over vore Hoveder, vare vi dog cristige eller forvovne nok til at holde fast paa et Haab, der ikke var rimeligere, end den Febersyges phantasiske Drømme. – Det var paa vor sædvanlige Sengetid: min Fader begyndte at nikke; Præsten rejste sig for at bede Godnat, og ledsage *Annette* til det Værelse, jeg hos Shutteren havde lejet for hende. Jeg trykte et brændende Kys paa hendes Læber: „Sov sødt, min søde Brud!“ hvidskede jeg, og udbredte mine Arme til endnu een Omfavnelse; men den gamle Præst satte sin Haand blidelig for mit Bryst: „Kjære Søn!“ sagde han, „hun tilhører allerede Himlen; hun er dens indviede Brud – *Abeilard!* elsk og frasiig Dig din *Heloise!*“ Han drog hende med sig, og Døren faldt til.”

„Min Fader laa allerede i en dyb og rolig Søvn. Jeg sad endnu halv afdædt paa Kanten af min Seng – vaagen og dog drømmende: da stod *la Fosse* – Cuirasseerlieutenanten – foran mig; jeg havde ikke mærket hans Komme. „*Charost!*“ hvidskede han, „er det en Maneer? Bruden har vist længe ventet, og De sidder endnu her? Hvad er det for anachoretiske Grimasser?“ „*La Fosse!*“ sagde jeg, „hvad tænker De paa, lige ved Gravens Rand?“ „– Vi gaar Alle paa Gravens Rand“ – svarte han „frie og ufrie – idag Bryllup, imorgen Begravelse: det kan hændes uden Guillotine. Naar Man vilde altid tænke paa Døden, der kan være vore Tyranner maaskee nærmere end os, saa skulde Man aldrig gifte sig; men lade Menneskeracen reent uddøe. Er De en Brudgom? er De en Krieger – fransk Ridder, og frygter for Døden i det Øjeblik Livets saligste Time slaar for Dem?“ „Ak Cammerat!“ sukkede jeg „hold op at friste mig! Guillorinen staaer bag ved Brudesengen.“ „Den staaer ogsaa bag ved deres egen!“ sagde han ærgerlig, „nyd saa længe De kan! jo kortere deres Tid skal være, jo mindre har De at skjænke bort; tag derfor med Alt hvad der bydes Dem! Viis Døden, at De ikke ændser den! eller om De saa hellere vil: viis Forsyner, at det endnu ikke har mistet deres Gillid!“ Han slukkede Lyset, tog mig ved Armen, og førte mig med sig. Jeg lod mig lede, som en Beruset. Ved *Annettes* Dør stod Sluttersens Kone